זה וגם... זה וגם... זה וגם... זה וגם... זה וגם... זה וגם... זה וגם... זה וגם...

רצח או הריגה

פינת־הצרכנות שהופיעה במדור זה בשנים האח־רונות מתה, זאת אומרת נרצחה. כן, מה לעשות, היא כל־כך עיצבנה אותי בזמן האחרון, שנאלצתי לרצוח אותה במו ידי.

אבל אל תדונו אותי מייד. תחכו ותשמעו מה יש לי להגיד להגנתי.

צרכנות זה חשוב! עד פה אנחנו מסכימים? איך בכלל יכול הבן־אדם לדעת שיצא לאור מכשיר חדש למניעת נחירות או גלידת שוקולד לבן שווייצי או חיתולי־נייר בצבע ג'ינס, אם זה לא כתוב בעיתון? כל אחד רוצה לדעת בדיוק מה חדש בשוק ואיפה אפשר לקנות אותו וכמה הוא עולה. גם אני בעצמי מאוד אוהבת לקרוא בעיתונים מה חדש. עד פה יש בינינו הסכמה, נכון?

עכשיו זה מתחיל. עכשיו אני מדברת מהצד של הכותב בעיתונים ולא מהצד של הקורא. הצד שכותב בעיתונים על צרכנות – במיקרה זה אמתכם הנאמנה – פשוט נשברה והותשה ונהרסה ונכנעה.

עכשיו אתם בטח מחייכים לעצמכם ואומרים „כל הזמן היא מקבלת מתנות ועוד מתלוננת". נכון שככה אתם אומרים?

בואו באמת נדבר קצת על המתנות: למשל, בשבוע שעבר קיבלתי חבילה של חיתולים. אז מה יצא לי מזה? חסכתי כסף? הבעל שלי הפסיק להשתמש בחיתולים לפני 58 שנים והילדים שלי לפני 10 שנים. טוב, גם קיבלתי שפתון מאוד יפה. האם מישהו ראה אותי בחיים עם שפתון? לא! אז בשביל מה אני צריכה שפתון. קיבלתי גם שמפו נגד קשקשים ובמישפחה שלנו אין קשקש אחד.

אז נכון שקיבלתי גם עוגה נחמדה מאוד וחבילת גלידה, ולפעמים אני מקבלת בושם ריחני – אבל תאמינו לי אין מזה תענוג. למה? כי ברגע שהדבר הזה מגיע הביתה אתה שובר לך את הראש אם זה טוב או לא. אם זה טוב, אז כמה פעמים אפשר לכתוב על בשמים שהם טובים? ואם זה רע, אז מי אני שאכתוב שזה רע? וככה, מרוב עצבים, כבר לא נהנים מכלום ומאבדים פרופורציה.

וזה מבלי להזכיר את העובדה שכל שבע דקות מצלצל הטלפון בבית ועל הקו הפקידה של מישרד יחסי־הציבור שאומרת במתק שפתיים „אני מקווה שתכתבי על המחברת ששלחנו לך" ואחר כך בדיוק בשעה 3.15, כשהעפעפיים שלי נסגרים לאיזה חצי שעה של מנוחה, מגיע השליח עם המחברת, שיש לה כריכה ודפי־שורות ומצורף אליה נייר שעליו כתוב שזוהי מהפכה בענף המחברות.

זהו פחות או יותר. אתם רואים שזה לא היה רצח, אלא אקט של הגנה עצמית! אתם תמשיכו לקרוא מדורי צרכנות בעיתונים אחרים. אני, פה ושם, כשאראה משהו (בכוחות עצמי) שימצא חן בעיני – אדווח לכם במיסגרת „אלה הם חיי". אתם הבנתם אותי, אני מקווה.

סתם, רשמתי לעצמי...

בעלי אומר שלהתווכח עם אשה זה כמו לקרוא עיתון נגד הרוח.

● ● ●

אילו הייתי מספרת לכם שבחורש אוקטו־בר הקרוב תוכפל תוספת־השכר לבכירים, חברי־כנסת, שרים ועוד חשובים, הייתם מא־מינים לי? ידעתי שלא.

● ● ●

200 אלף תלמידים בעזה ובגדה חזרו ללימודים. ילמדו מתמטיקה וספרות והיס־טוריה וגאוגרפיה.

איך זה ישנה את מצבם?

● ● ●

אריק שרון אמר שאם יצחק שמיר יפטר אותו הוא יתאמץ פי אלף. אני לא יודעת איך אתם מבינים את זה, אבל אני מבינה מזה שעכשיו הוא פשוט עושה צחוק מהעבודה.

● ● ●

קראתי ספר לאהוב הומוסכסואל, מאת הד"ר רון קלרק, פסיכולוג קליני והומו־

שער „לאהוב הומוסכסואל"
לביישנים תיבת־דואר

סכסואל בעצמו. ספר מעניין מאוד, שממנו למדתי כמה דברים חשובים על כמה מהידי־דים הכי טובים שלי.

נבוכים וביישנים למיניהם, שמתים עכשיו לקרוא את הספר, אבל מתביישים לבקש אותו בחנות, יוכלו לכתוב לת.ד. 6741 בתל־אביב, לשלוח 49 שקלים ו... ולהשכיל.

● ● ●

החידוש האחרון בבית שלנו הוא, שבעלי עובר בין החברים שמחזיקים כוסות־בירה, ושם לכל אחד מהם שתי טיפות טבסקו בתוך כוס הבירה.

הכי מצחיק זה שכולם מאוד מרוצים.

● ● ●

אם אריק שרון הוא פיל בחנות חרסינה, מה יצחק מודעי?

קיפוד בחנות קנדומים?

● ● ●

ביום השני היתה פסיקת הבג"ץ בקשר לרישום הגרים. ביום השלישי בבוקר כבר הודבקו מידבקות על תעודות־הזהות שהו־נפקו לאזרחים.

בלי ועדות ובלי תת־ועדות, בלי שבוע־שבועיים להתארגנות ולהערכות. המדפיס לא היה במילואים, הפקידה לא היתה חולה, והנהג לא הלך להלווייה של הסבתא שלו. כשרוצים, אפשר!

● ● ●

לפני 20 שנה, כשהאדם הראשון צעד על

קימברלי, הבלה המאושרת
תמיד הם אוהבים —

הירח ואתם השתוללתם מרוב התרגשות, אני נשארתי שלווה לגמרי ואמרתי שהצעדים הללו לא יובילו את העולם לשום דבר יותר טוב.

בבקשה. מי צדק?

● ● ●

בתור מספר בדיחות האלוף עמרם מיצנע הוא לא רע, אבל בתור מושך בדיחות הוא פיצוץ אמיתי. אני מקווה שקראתם בעיתונות את התגובות של נבחרינו בעלי חוש־ההומור. אולי באמת כדאי לאגד אותם כדי שיקימו איזה גוף מצחיק. אה, יש כבר?

● ● ●

אם עוד לא קבעתם איפה תבלו את החופש ואם בסוף אתם הולכים על אילת, אז דעו שחברה שלי סיפרה לי שבאחדים ממלונות אילת (המלך שלמה, לגונה, ספורט) יש משהו שנקרא „ילדודס". לוקחים לך את הילד בבוקר לטיולים מחוץ למלון, וגם למועדון בתוך המלון ואפילו בחדר־האוכל מושיבים את הילדים בפינת הילדים. גאון מי שהמציא את זה, בטח יש לו שלושה בנים בבית.

● ● ●

עוד לא עבר חודש מאז שיו הפנר התחתן עם הדבר הוורוד, הרך וגדול־השדיים הזה, וכבר בגליון פלייבוי האחרון הוא מראה בחורות מסוג אחר לגמרי. תמיד הם אוהבים בריוק הפוך ממה שיש להם בבית.

● ● ●

אם הייתי מספרת לכם ש־37 ראשי עיריות, מועצות ורשויות מקומיות נסעו לאיזה כנס בלתי־נשכח בארצות־הברית,

רחל מק־ליש
— מה שאין להם בבית

ממש עכשיו, הייתם מאמינים?

ידעתי שלא.

● ● ●

לפני שלושה חודשים כתבתי במדור זה שארוחות־הבוקר הכי טובות בעיר הן במיס־עדת סנגון שבטיילת של תל־אביב.

לא הגעתם. עכשיו סגרו את המיסעדה לגמרי ונגמרו ארוחות־הבוקר הכי טובות בעיר.

הכל בגללכם!

● ● ●

לכל בן־אדם, בכל מיקצוע, מגיעה חופשה שנתית. אז אמרתי לכל החברים שלי שבתור מארחת אני יוצאת לחופשה באוגוסט. שיתקשרו בספטמבר.

כן, את הרעיון הנפלא הזה אני בעצמי המצאתי. איזו גאווה!

● ● ●

סאלם — בחור ערבי— רצה למכור לי שטיח ציבעוני ב־150 שקלים. אמרתי שאני לא מעוניינת. סאלם אמר שב־130 גם טוב, אבל אני אמרתי שאני לא רוצה. 100 את רוצה? הוא שאל. ככה אני הולכת לי וסאלם אחרי, אחרי־הצהריים, כי אני ישנה אחרי־הצהריים.

אחרי והמחיר של השטיח כל הזמן יורד. אז שאלתי אותו מאיפה הוא, והוא אמר לי שם של איזה כפר ואני לא זוכרת (כן, אני מתביישת!) ודיברנו קצת על החיים ועל המצב, וסאלם אמר שהיהוד מטומטמים ואני אמרתי לו שדווקא בזה היהוד רומים לערבים, והוא אמר שבלי מדינה פלסטינית לא תיגמר האינתיפאדה, ואני הסכמתי איתו ואחר כך הגעתי למחוז חפצי ואמרתי לסאלם שלום והוא אמר לי שלום ונפרדנו.

אין לי מושג אם סאלם שייך לאש"ף או שהוא רק אוהב אותם. אבל אם יסתבר שכן, והמישטרה תרצה עכשיו לחקור אותי בגלל פגישה עם אנשי אש"ף, אז אני מבקשת לבוא לפני 5, כי אני ישנה אחרי־הצהריים.